

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1881.

Leto XI.

Živopisec in Marija.

(Legenda.)

V Rôvih cérkev so zidáli,
Da Mariji bi jo dali,
Ki rodila nam Bogá
V ôdkup vsega je svetá.

Mnogo lét je teklo délo,
Prédno strého je imélo.
Kadar bilo je pokrito,
Stôjalo je ponosito,
In prišél je kamenár,
Stávit sprédaj nov altár,
Dólben s kôsa célega
Mrámora prebélega.
Še je drugi môž prišél,
Vélik je klobúk imél,
Mlad je bil, kodrávih lás,
Široplêč, tenák čez pás.
Brž najél si dóm je tám,
Písat hôdil novi hrám,
Stál na odru in lepó
V strôp obrázil tó in tó.

Od zoré je trádil se,
Do mrakú pomúdil se.

Spet na odra je nekdáj
Dogotávljal svéti ráj,
Otca, Sina in Duhá
V glorji svítlega nebá,
Ter izpiral z vódo kíst,*)
Da volján potém in čist
Lepše svétej bi Devíci
Pisal bogozárni lici,
Vso krasôto vánji zbrál,
Da sijála bi do tál.
Dovršéno málo ne
V cérkvi se bleščálo je,
Kar je mislil narediti
In po strôpu razdeliti;
Le Marijin se rokáv
Bil potrêben je popráv.
Kadar tudi to stvori,
Premišljáje tam stoji,

*) Kist, m., der Pinsel; živopisec, der Mahler.

Kar ulómi se deská
Pod nogó mu vsa prhka!
Oder je zaropotál,
On na pól je z odra pál.
Dólu visel je takó,
Prôsíl, klical preglasnó:
„Mati! védno sem na svétí
Žélel tebi v čast živétí;
Oh, pomóli mi rokó,
Drži me po konci z njó!“
Kaj zavpil je, kaj dejál,
Razuméla nij drhál
Ki strahóma blizu vrát
Glédala je v cerkvi zád;

Déva ga je razuméla,
Róko mu je v róko déla,
Ter mej nébom in zemljó
K víšku ga držála z njó,
Da pritekli so ljudjé,
Dvignili ga na deské.
Skóraj pótlej kist je vzél,
Pisati je z njim začél
Materi Maríji v čast,
Káko létel je v propást.
V prehvaléžno je zaméno
To načrtal vse na sténo
V cerkvi spréd na lévo strán,
Kder je še denáshnji dán.

Angel v potrebi.

„Ali smem na travnik malo igrati se?“ takó je vprašála Katarinka svoje starše s sladkim in ljubeznjivim glasom, kakor da bi slišal skorjančka drobiti v svetlih solnčnih žarkih; „bila sem danes ves dan pridna in poslušna, zatorej prosim, prosim vas, ljuba mati, dovolite mi, da smem malo na travnik igrati se,“ takó je prosila Katarinka mater za roko držeč in pričakovaje, da mati ne bodo odrekli prošnje svoje hčerki, ki jo ljubijo bolj kakor najdražji biser na svetu. „Učiteljica Ana je rekla, da sem bila danes prav priden otrok; rekla je tudi, da mi sveži zrak dobro dé in da je mojemu zdravju potrebno, ako se mašo zunaj na zeleni travi poigram. — Ni ga prostora na vsem svetu, kjer bi bila takó rada, kakor zunaj na našem travniku; kadar koli sem na njem, zdi se mi, kakor bi bila zunaj na kmetih, ker ondu ni toliko hiš, kakor tukaj v mestu, tudi ni videti družega kakor lepo zeleno travo, drevesa, bistro vodo in ljubeznjivo, modro nebo.“

„In vesele ptičice, ki ščebetajo takó globoko v človeško srcé,“ pristavi jo mati ter poljubijo hčerko na čelo. „Nu, le idi, ljuba moja, samo toliko glédi, da ne izostaneš predolgo ter da se vrneš do kosila.“

Veselo skoči Katarinčica po klobuk in meček (žogo) ter otide skozi vrata, veselo pevajoč:

Na travnik zeleni me vleče srcé,
Cvetice bom trgala zale, lepé.

Počasi stopajoč je šla Katarinka skozi živahne ulice dolgočasnega jej mesta, in ko pride vên na prosto, ter čuti zeleno, mehko travo pod nogama in vidi zeleno drevje okolo sebe, tolklo jej je srce v mladih prsih od veselja. Njeno veselje je bilo nepopisljivo, mislila se je najsrečnejše bitje na svetu, ko je bila zunaj na zelenem travniku, pri bistrem potoku, ki se je kakor srebrn trak vil med zeleno travo in pisanimi cveticami. In veseli metuljčki so leteli od cvetice do cvetice v svojej prazničnej obleki; ta ima belo, óni modro, rumeno ali pa pisano oblačilce. Kako prijetno jih je gledati! In ptički? Brez števila jih skače po zelenem drevji, skušajoč se, kateri poje najlepše,